

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Encara ressonen en la nostra ànima, en aquesta terra nostra, les paraules dels àngels als pastors de Betlem, que hem meditat durant el Nadal: *Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que ell estima*¹. La glorificació de Déu per l'encarnació i el naixement del seu fill unigènit es troba indissolublement unida a la pau i fraternitat entre les criatures humanes. Si podem i hem d'anomenar-nos germans, es deu concretament a què tots som fills d'un mateix Pare, Déu, que ens ha creat a imatge i semblança, i perquè el Verb diví, en encarnar-se com a Cap de la humanitat, ens ha rescatat del pecat atorgant-nos el do de la filiació divina adoptiva. Aquesta és la gran notícia que l'àngel va anunciar a Betlem no només als fills d'Israel, sinó a tots els homes i dones: *Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria*².

La contemplació de Jesús en braços de Maria, sota la mirada atenta de Josep, ha omplert completament els nostres pensaments en aquestes festes santes. En mirar atentament aquest nen inerm, creador de cels i terra, Verb etern de Déu que s'ha fet en tot igual a nosaltres, llevat del pecat³, hem prorromput en actes d'adoració i en accions de gràcies, amb la consciència que mai no pagarem el molt que ens estima. Continuem així l'any nou i sempre, acollint la repetida invitació de sant Josepmaria: *ut in gratiarum semper actione maneamus*. Romanguem en una acció de gràcies constant, per tots els beneficis que el Senyor ens ha dispensat i ens dispensarà: els coneguts i aquells que no coneixem, els grans i els petits, els espirituals i els materials, aquells que ens han causat goig i altres que potser ens han produït un conat de tristesa. Amb el nostre Pare us insisteixo, i m'ho dic a mi mateix: donem *gràcies per tot, perquè tot és bo*⁴.

Comencem la segona part del temps de Nadal amb la solemnitat de la Maternitat divina de Maria. La nostra mirada es fixa ara amb més atenció en aquesta criatura sense igual que d'aquesta manera tan senzilla *-ecce ancilla Domini*⁵ - va donar pas a l'encarnació del Verb i ens ha convertit en fills de Déu en Jesucrist, germans amb una fraternitat més forta que la del comú origen d'Adam i Eva: *Oh, Mare, Mare!: amb aquesta paraula vostra -fiat- ens heu fet germans de Déu i hereus de la seva glòria.-Beneïda sigueu!*⁶. Es realitza així una de les aspiracions més profundes del cor humà: **un anhel indeleble de fraternitat, que ens convida a la comunió amb els altres, en els qui trobem, no enemics o contrincants, sinó germans a qui acollir i estimar**⁷.

Estimar els nostres semblants amb veritable amor fratern, constitueix una de les característiques essencials del missatge cristià. Ho va subratllar el mateix Jesús als Apòstols: *Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres. Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres*⁸. I comenta el nostre Pare: *Cal actualitzar aquesta fraternitat que tan*

---

¹ Lc 2, 14.

² Ibid., 10.

³ Cf. He 4, 15.

⁴ Sant Josepmaria, *Camí*, n. 268.

⁵ Lc 1, 38.

⁶ Sant Josepmaria, *Camí*, n. 512.

⁷ Papa Francesc, *Missatge per a la Jornada mundial de la pau de 2014*, 8-XII-2013, n. 1.

⁸ Jn 13, 34-35.

pregonament vivien els primers cristians ⁹. Tu i jo, què fem? Com preguem per tots els pobles? Com ens interessa la seva vida?

El manament nou del Senyor ajuda a comprendre que la fraternitat cristiana no es redueix a mera solidaritat, no es redueix a qüestió d'afinitats de caràcter, d'interessos comuns, de simpatia merament humana. Cerca descobrir Crist en els altres, més encara, porta a assemblar-se més i més a Ell, fins a poder afirmar que som *alter Christus*, un altre Crist, *ipse Christus*, el mateix Crist. Aquesta aspiració es tradueix en estimar i servir els nostres semblants com el Senyor els serveix i els estima.

Els dos aspectes -veure Crist en els altres i mostrar-se com una transparència de Crist- es complementen mútuament. Així s'evita d'arrel el perill d'estimar el proïsme principalment per la seva vàlua humana, per les seves bones qualitats, pels beneficis que ens reporta i, en canvi, deixar altres de banda quan en descobrim els defectes i limitacions, els aspectes menys agradables de la personalitat. Si aquesta temptació es presentés alguna vegada, caldria posar la mirada de la nostra ànima en Jesús, benèvol i humil, que es desviu en tot moment i en qualsevol ocasió pels homes, que no rebutja ningú, que surt a l'encontre dels pecadors per reconduir-los a Déu.

Aquesta fraternitat procedeix de la fe i de l'exercici de la llibertat personal. Perquè ***la llibertat cristiana neix de l'interior, del cor, de la fe, però no és una cosa merament individual, sinó que té manifestacions exteriors. Entre elles -escriu sant Josepmaria-, una de les més característiques en la vida dels primers cristians: la fraternitat. La fe -la magnitud del do de l'Amor de Déu- ha fet que es facin petites fins a desaparèixer totes les diferències, totes les barreres: Ja no hi ha jueu ni grec, esclau ni lliure, home ni dona: tots sou un de sol en Jesucrist (Gal 3, 28). Aquest saber-se i estimar-se de fet com a germans, per sobre de les diferències de raça, de condició social, de cultura, d'ideologia, és essencial al cristianisme*** ¹⁰.

A la primera evangelització, la qual es va dur a terme després de l'Ascensió del Senyor al cel, la caritat fraterna -de manera especial amb els més necessitats físicament o espiritual, i fins i tot amb els perseguïdors- va ser un dels elements determinants de la ràpida expansió del cristianisme: «Mireu com s'estimen!», posa Tertulià en boca dels pagans, enlluernats pel missatge de Crist. I afegeix: «Mireu com estan disposats a morir l'un per l'altre, mentre ells estan disposats, més aviat, a matar-se els uns als altres» ¹¹.

Mai com en els nostres dies la comunicació entre les persones ha estat més fàcil, ràpida i completa. Aquesta realitat hauria d'afavorir també el sentit de la unitat entre tots els homes. Tanmateix, com va escriure Benet XVI, «La societat cada cop més globalitzada ens fa més pròxims, però no més germans. La raó, per ella mateixa, és capaç d'acceptar la igualtat entre els homes i d'establir una convivència cívica entre ells, però no aconsegueix fundar la germanat, la qual neix d'una vocació transcendent de Déu Pare, el primer que ens ha estimat, i que ens ha ensenyat mitjançant el Fill què és la caritat fraterna» ¹².

---

⁹ Sant Josepmaria, *Converses*, n. 61.

¹⁰ Sant Josepmaria, *Las riquezas de la fe*, a "Los domingos de ABC", 2 -XI-1969, recollit a *Por las sendas de la fe*, Ed Cristiandad, Madrid 2013, pp. 31-32.

¹¹ Tertulià, *Apologètic* 39, 7 (CCL 1, 151).

¹² Benet XVI, Litt. enc. *Caritas in veritate*, 29-VI-2009, n 19.

Sant Josepmaria va predicar incansablement -com ja he recordat- la importància cabdal del manament nou, que va fer posar per escrit en un quadre, a la primera labor apostòlica de l'Opus Dei, l'acadèmia DYA, fa vuitanta anys. Ja abans, però, a la llar familiar, havia après a servir els altres oblidant-se de si mateix. L'exemple profundament cristià dels pares va facilitar que en el seu cor -primer, de nen, després d'adolescent i de jove- arrelés el sentit de la fraternitat amb tots, manifestada en accions concretes: donar almoïna als necessitats, ajudar els companys en les tasques escolars, mostrar-se disponible davant les necessitats espirituals dels altres...

Aquestes i moltes altres lliçons de la seva vida poden servir-nos per preparar millor la festa del 9 de gener, aniversari del seu naixement. Aquesta data ens recorda que el Senyor va triar sant Josepmaria perquè fos el pare i patriarca d'aquesta família espiritual, l'Opus Dei -una família sense confins de raça, llengua o nació-, que naixeria en el si de l'Església. Amb la seva paternitat, amarada d'afecte i de lliurament, el nostre Pare ens va mostrar un raig de la paternitat divina amb tots els homes, alhora que ens ensenyava a ésser bons fills de Déu vivint una fraternitat delicada en l'Obra i amb totes les persones.

Precisament a aquest tema el papa Francesc dedica el seu missatge per a la Jornada mundial de la pau. Ja en les seves primeres línies afirma una cosa molt important, que us he assenyalat en recordar la vida del nostre fundador. **Normalment -precisa el Papa- la fraternitat es comença a aprendre en el si de la família, sobretot gràcies a les responsabilitats complementàries de cadascun dels membres, en particular del pare i de la mare. La família és la font de tota fraternitat, i per això és també el fonament i el camí primordial per a la pau**¹³.

Tot allò que es faci en benefici de la família -defensant-ne la naturalesa fundada en el disseny diví, la unitat i l'obertura a la vida, la seva originària vocació de servei- repercuteix de manera positiva en la configuració de la societat i en les lleis que la regulen. Preguem diàriament per les famílies del món i pels legisladors, alhora que cadascuna i cadascun, dins les seves possibilitats, s'esmerci en la defensa i promoció d'aquesta institució natural tan necessària per a la bona marxa de la vida social. I preguem especialment durant els propers mesos, en preparació de l'Assemblea extraordinària del Sínode dels bisbes, que el Papa ha convocat per a l'octubre amb l'objecte d'estudiar com escometre la nova evangelització en el camp de la vida familiar.

Els dies passats, meditant un cop més les homilies del nostre Pare -us recomano que torneu un cop i un altre sobre aquests textos, que enriqueiran la vostra vida interior-, m'he aturat en unes paraules que expressen amb molta claredat el perquè del naixement de Jesús. ***Nostra Senyor ha vingut a portar la pau, la bona nova, la vida, a tots els homes. No solament als rics, ni solament als pobres. No solament als savis, ni solament als ingenus. A tothom. Als germans, que germans som, ja que som fills d'un mateix Pare Déu***¹⁴.

Sentir-se germans els uns dels altres i comportar-se com a tals és un do diví. La fraternitat està arrelada en la paternitat de Déu. No es tracta d'una paternitat genèrica, indiferenciada i històricament ineficaç, sinó d'un amor personal, puntualment i extraordinària concret de Déu per cada ésser humà (cf. *Mt* 6, 25-30). Una paternitat, per tant, que genera eficaçment fraternitat, perquè l'amor de Déu, quan és acollit, esdevé l'agent més sorprenent de transformació de l'existència i de les relacions amb els altres, obrint els homes a la solidaritat i a la reciprocitat.

---

¹³ Papa Francesc, *Missatge per a la Jornada mundial de la pau de 2014*, 8-XII-2013, n. 1.

¹⁴ Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 106.

Sobretot -prosegueix el Papa-, la fraternitat humana ha estat regenerada en i per Jesucrist amb la seva mort i resurrecció. La creu és el "lloc" definitiu on es funda la fraternitat, que els homes no són capaços de generar per ells mateixos. Jesucrist, que ha assumit la naturalesa humana per redimir-la, estimant el Pare fins a la mort, i una mort de creu (cf. Fl 2,8), mitjançant la resurrecció ens converteix en humanitat nova, en total comunió amb la voluntat de Déu, amb el seu projecte, el qual inclou la plena realització de la vocació a la fraternitat ¹⁵.

Per ser un do de Déu, la promoció de la fraternitat porta també amb si una tasca que el Senyor encomana a cada un, i de la qual no podem desentendre'ns. Amb un realisme sa, que res té a veure amb una actitud pessimista, el nostre fundador escrivia que *la vida no és una novel·la rosa. La fraternitat cristiana no és una cosa que vingui del Cel d'una vegada per totes, sinó una realitat que ha de ser construïda cada dia. I que ha de ser-ho en una vida que conserva tota la seva duresa, amb xocs d'interessos, amb tensions i lluites, amb el contacte diari amb persones que ens semblaran mesquines, i amb mesquineses de la nostra part* ¹⁶.

No puc deixar d'esmentar aquí a l'estimadíssim Àlvar. En certa manera, podem considerar aquest any 2014 com l'any d'Àlvar, ja que al març en commemorarem el centenari del naixement i més tard esperem assistir, plens de goig, a la beatificació. Aquí se'ns ofereix, filles i fills meus, un nou motiu d'agraïment a Déu i una invitació a que ens preparem el millor possible per a aquests grans esdeveniments. Visquem més a fons l'esperit de filiació i la fraternitat.

Sabeu que el Papa em va rebre en audiència el 23 de desembre. A més d'impartir la benedicció apostòlica a tots els fidels de la Prelatura -laics i sacerdots, i especialment als malalts-, ens ha animat a seguir treballant apostòlicament a tots els països on resideixen fidels de l'Obra. De manera específica, ens ha encoratjat a fer un fecund apostolat de la confessió, que és el sagrament de la misericòrdia de Déu.

Immediatament després del Nadal, he fet un breu viatge a la terra on van viure Jesús, Maria i Josep. A més d'impulsar les vostres germanes i els vostres germans que hi treballen, he visitat les obres de Saxum, la futura casa de recessos i d'altres activitats que s'ha començat a construir en memòria d'Àlvar, com va acordar el Congrés General electiu del 1994. Preguem amb il·lusió i perseverança perquè vagin a bon ritme, i procurem col·laborar-hi d'alguna manera, segons les circumstàncies personals, a la cerca dels fons necessaris. Com m'il·lusiona el pensament del bé espiritual que es realitzarà per mitjà d'aquest instrument apostòlic!

Com sempre, m'hagués agradat, sempre més!, passar aquestes festes al vostre costat: les he viscut així, portant-vos a totes i a tots al tabernacle i al portal dels naixements d'aquests centres. No deixeu de presentar al Nen Déu totes les meves intencions: jo he deixat als seus peus les vostres.

Amb tot afecte, us envio la meva benedicció per a aquest nou any.

el vostre Pare

+Xavier

Roma, 1 de gener de 2014

---

¹⁵ Papa Francesc, *Missatge per a la Jornada mundial de la pau de 2014*, 8-XII-2013, n. 3.

¹⁶ Sant Josepmaria, *Las riquezas de la fe*, en "Los domingos de ABC", 2-XI-1969, recollit a *Por las sendas de la fe*, Ed. Cristiandad, Madrid 2013, pp. 34-35.